

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráčky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. Q.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, adresa pro doručování Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 5 Ca 237/2009 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále též „rozhodnutí žalovaného“) ze dne 8. 10. 2009, č. j. CPR-10503-1/ČJ-2009-9CPR-C261.

[2.] Výše uvedeným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2009 bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, ze dne 8. 6. 2009, č. j. CPPH-029308/CI-2009-60 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Správní orgán I. stupně v předmětné

věci zamítl žádost stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. c) a podle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť stěžovatel nepředložil náležitosti stanovené zákonem, konkrétně doklad potvrzující jeho postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie v souladu s ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a dále zde bylo důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[3.] Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž se především rozsáhle vyjadřoval k interpretaci pojmu veřejný pořádek v nejnovější judikatuře a namítal, že uvedený pojem je třeba vykládat restriktivně. Rozhodnutí žalovaného považoval stěžovatel také za nedostatečné a nesrozumitelné. Žalovaný podle stěžovatele pochybil také tím, že opomenul fakt, že se snažil se synem stýkat, přinesl mu hračky a oblečení. Překážky ve styku s dítětem stěžovateli kladly především orgány České republiky, které mu neumožnily sdílet se synem společný život.

[4.] Městský soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatel rozsudek městského soudu napadá z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[6.] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud podle názoru stěžovatele především nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a městský soud současně své rozhodnutí zatížil nezákonností, když své rozhodnutí zdůvodnil nepřesvědčivě.

[7.] Stěžovatel také nesouhlasí s názorem městského soudu, že s ohledem na zásadu procesní ekonomie není na místě rušení napadeného rozhodnutí za situace, kdy soud přisvědčil žalobní námitce, že na stěžovatele nelze vztahovat důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Dle stěžovatele není možné ponechat v právní moci rozhodnutí, které viní stěžovatele

pokračování

z porušení zákona, kterého se dle názoru soudu nedopustil, tím spíše, pokud se jedná o tak zásadní obvinění, kdy je stěžovatel označován za hrozbu pro veřejný pořádek. Podle stěžovatele jde v podstatě o totožný přístup, jako kdyby např. v trestním řízení přezkumný soud vyslovil závěr, že někdo není pachatelem jednoho z trestných činů, za které byl odsouzen, avšak protože se dopustil činu jiného, tak se rozhodnutí ponechává v platnosti. Na stěžovateli ulpí zásadní stigma a bude již navždy označen pravomocným rozhodnutím za potencionální hrozbu pro veřejný pořádek.

[8.] Další pochybení městského soudu shledává stěžovatel v nedostatečném a nepřesvědčivém odůvodnění jeho rozhodnutí. Městský soud podle stěžovatele nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, neboť vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a tento postup mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Městský soud také pominul jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotil je bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatel je také názoru, že městský soud v daném případě nesprávně zhodnotil shromážděné důkazy a nedostatečně se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě.

[9.] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že ani v řízení před správními orgány ani v řízení soudním nebyl prakticky řešen zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele vydáním napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v podstatě pouze konstatuje přiměřenost a odvolací orgán otázku přiměřenosti vztahuje k nezájmu stěžovatele o jeho potomka. Správní orgán však nemůže posoudit pouze jeden aspekt života cizince a na jeho základě rozhodnout o tom, že rozhodnutí ve vztahu k jeho osobě nebude nepřiměřené. Ačkoliv v době rozhodování správních orgánů nebylo v platnosti ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., které přesně vymezuje regulativy, které je správní orgán povinen posuzovat, při zvažování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, je nepochybné, že jej lze i přesto považovat za vodítko pro posouzení této otázky v daném případě. Pokud byl posouzen čistě vztah stěžovatele k jeho synovi, a nikoliv jeho další vazby na území, lze konstatovat, že takové posouzení není dostatečné k zodpovězení otázky přiměřenosti daného rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění. Napadená rozhodnutí je pak nutno označit za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a stejně tak je nutno nahlížet na rozhodnutí soudu, který potvrdil zákonnost takového postupu.

[10.] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11.] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13.] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14.] Kasační stížnost soud důvodnou neshledal.

IV. A. Obsah spisů a zjištění správních orgánů

[15.] Z obsahu rozhodnutí správních orgánů plyne, že stěžovatel na území České republiky vstoupil v září roku 2002 bez cestovního dokladu a platného víza, které je podmínkou pro vstup na území ČR. Dne 5. 10. 2002 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 14. 9. 2006 zastavením řízení. V rámci uděleného výjezdního víza č. GA0105607 s platností od 11. 10. 2006 do 9. 11. 2006 podal stěžovatel dne 16. 10. 2006 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., kterou vzal dne 12. 12. 2006 zpět. Dne 12. 12. 2006 bylo stěžovateli uděleno výjezdní vízum č. GA00332069 s platností od 12. 12. 2006 do 10. 1. 2007. Dne 8. 1. 2007 podal zmocněný zástupce stěžovatele žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žádost byla zamítnuta dne 5. 8. 2008. Zmocněný zástupce stěžovatele dne 14. 8. 2008 uvedené rozhodnutí napadl odvoláním, které bylo zamítnuto dne 28. 1. 2009. Dne 5. 3. 2009 bylo stěžovateli uděleno výjezdní vízum č. GA0069209 s platností od 5. 3. 2009 do 3. 4. 2009. Dne 25. 3. 2009 podal zmocněný zástupce stěžovatele předmětnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[16.] Dále dle rozhodnutí správních orgánů bylo v posuzované věci zjištěno, že v době narození nezletilého S. V., nar. dne x, st. přísl. Česká republika, nebyl v rodném listu uveden otec. Stěžovatel byl do rodného listu zapsán jako otec až dne 3. 8. 2006. Dle sdělení Městského úřadu Cheb, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, slečna M. V., matka výše uvedeného nezletilého, po porodu z nemocnice odešla na „reverz“ a dítě zde zanechala. Dne 10. 7. 2006 se dostavila k Městskému úřadu Cheb, kde uvedla, že nemá kde bydlet, přespává u různých známých a nemůže se tedy o dítě starat. Dále uvedla, že otcem dítěte je jistý p. K. z K., který byl v době narození dítěte ve vězení. Okresní soud v Karlových Varech dne 14. 7. 2006 předběžným opatřením rozhodl o předání nezletilého do péče Krajského dětského domova pro děti do tří let v Karlových Varech. Nezletilý byl v domově umístěn po ukončení hospitalizace dne 24. 7. 2006. Ze strany rodičů nebyl podle zprávy Krajského dětského domova ze dne 1. 12. 2006 projeven sebemenší zájem telefonicky ani osobně. Dle sdělení Krajského dětského domova stěžovatel dne 4. 1. 2007 uvedené zařízení navštívil a ke dni 13. 3. 2007 zaplatil na příplatku na zaopatření částku 5080 Kč. Jinak se o syna nezajímal. Na návštěvu stěžovatel přijel ještě dne 14. 8. 2007, kdy přinesl hračky, které mu byly vráceny zpět a dne 22. 8. 2007, kdy přinesl oblečení převážně větší velikosti. Jiným způsobem se stěžovatel o syna nezajímal. Pracovníci dětského domova měli za to, že zájem stěžovatele byl vyvolán posuzováním zájmu otce v rámci řízení probíhajícího u Okresního soudu v Karlových Varech. Dne 4. 4. 2008 soud rozhodl, že není třeba souhlasu k osvojení nezletilého. Na základě rozhodnutí Městského úřadu v Chebu, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 18. 8. 2008, č. j. 36085/SvZ/Sm, byl nezletilý předán do péče budoucích pěstounů. Stěžovatel nezletilého naposledy navštívil dne 3. 12. 2007 a více se již o něho nezajímal.

pokračování

[17.] Dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., se rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

[18.] Dle ustanovení § 87b odst. 2 s odkazem na ustanovení § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. je rodinný příslušník občana Evropské unie k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu povinen předložit následující náležitosti: cestovní doklad, doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, fotografie, doklad o zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování na území.

[19.] Dle ustanovení § 87e odst. 1 s odkazem na ustanovení § 87d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., policie žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže: a) žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem, c) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[20.] Městský soud při posuzování předmětné věci dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je důvodné, neboť stěžovatel nedoložil, že nezletilého S. V. vyživuje a sdílí s ním společnou domácnost, jak požaduje ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně však soud stěžovateli přisvědčil, že neoprávněný vstup a pobyt na území jsou jednáními v rozporu se zákonem, nejde však o závažné narušení veřejného pořádku, pokud k němu nepřistoupí další skutečnosti bezprostředně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti, což se v posuzované věci nestalo. Městský soud přesto rozhodnutí správního orgánu nezrušil, a to s ohledem na princip ekonomie řízení, neboť alespoň jeden z důvodů, pro které byla žádost stěžovatele zamítnuta, obstál.

IV. B. Posouzení věci

[21.] Nejvyšší správní soud se jako první v posuzované věci zabýval námitkou nedostatečného a nepřesvědčivého odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud podle stěžovatele nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, neboť vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a tento postup mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Městský soud také pominul jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotil je bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. V této souvislosti stěžovatel také odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ve věci sp. zn. 8 Afs 75/2005, že z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé a v rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 As 60/2006, že soud je v odůvodnění povinen uvést, čeho se žalobce domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný, stručně a jasně vyložit, které skutečnosti má prokázány a které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Přitom má soud dbát o to, aby odůvodnění bylo přesvědčivé. Stěžovatel je názoru, že městský soud v daném případě nesprávně zhodnotil shromážděné důkazy a nedostatečně se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě.

[22.] Námitku nepřezkoumatelnosti a nepřesvědčivosti odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Stěžovatel uvedenou námitku vznesl

pouze v obecné rovině, když v kasační stížnosti nijak nekonkretizoval a neuvedl, které skutečnosti byly v nyní posuzované věci nedostatečně zjištěny, které prokázané skutečnosti městský soud při svém rozhodování pominul, či ke kterým dalším okolnostem případu nepřihlédl. Stěžovatel taktéž nijak nespecifikoval, v čem spatřuje nesprávné hodnocení důkazů městským soudem, ani proč považuje vypořádání se žalobními námitkami městským soudem za nedostatečné. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je však koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Za situace, kdy stěžovatel předmětnou námitku nijak nekonkretizoval, se k ní Nejvyšší správní soud může vyjádřit pouze v obecné rovině. S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že z napadeného rozsudku městského soudu vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, městský soud také v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, čeho se žalobce domáhal a jak se ve věci vyjádřil žalovaný, stručně a jasně vyložil, které skutečnosti má prokázány a které nikoli a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Rozhodnutí městského soudu také Nejvyšší správní soud shledává dostatečně přesvědčivým.

[23.] Stěžovatel dále v kasační stížnosti nesouhlasil s názorem městského soudu, že s ohledem na zásadu procesní ekonomie není na místě rušení napadeného rozhodnutí za situace, kdy soud přisvědčil žalobní námitce, že na stěžovatele nelze vztahovat důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Dle stěžovatele není možné ponechat v právní moci rozhodnutí, které viní stěžovatele z porušení zákona, kterého se dle názoru soudu nedopustil, tím spíše, pokud se jedná o tak zásadní obvinění, kdy je stěžovatel označován za hrozbu pro veřejný pořádek. Podle stěžovatele jde v podstatě o totožný přístup, jako kdyby např. v trestním řízení přezkumný soud vyslovil závěr, že někdo není pachatelem jednoho z trestných činů, za které byl odsouzen, avšak protože se dopustil činu jiného, tak se rozhodnutí ponechává v platnosti. Na stěžovateli ulpí zásadní stigma a bude již navždy označen pravomocným rozhodnutím za potencionální hrozbu pro veřejný pořádek. Stigma bude mít také dalekosáhlé důsledky pro možnou migrační budoucnost stěžovatele.

[24.] Městský soud napadené rozhodnutí správního orgánu nezrušil, neboť obstál alespoň jeden z důvodů, pro který byla žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta. Opačný postup by byl dle městského soudu v rozporu s principem ekonomie řízení, neboť žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu by i napodruhé musela být zamítnuta, byť tentokrát jen proto, že nebylo prokázáno společné soužití cizince s nezletilým občanem ČR (nikoli též pro rozpor jednání stěžovatele s veřejným pořádkem).

[25.] Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném postupu městského soudu neshledal pochybení. Zamítnutí žádosti stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu správní orgány opřely o dva důvody a jeden z důvodů v řízení před městským soudem obstál. Žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu tak byla podle ustanovení § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta správně. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že městský soud jednání stěžovatele spočívající v neoprávněném vstupu a pobytu na území považoval za jednání v rozporu se zákonem, avšak za situace, kdy k

pokračování

výše uvedenému nezákonnému jednání nepřistoupily další skutečnosti bezprostředně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti, nešlo dle městského soudu o závažné narušení veřejného pořádku. Důvod zamítnutí žádosti stěžovatele spočívající v existenci důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (§ 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.), tak před městským soudem zcela jednoznačně neobstál. Za této situace nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že na něm ulpí stigma ohrožení veřejného pořádku s dalekosáhlými důsledky pro jeho migrační budoucnost. Přisvědčit nelze ani kasační argumentaci, že v posuzované věci jde v podstatě o totožný přístup, jako kdyby např. v trestním řízení přezkumný soud vyslovil závěr, že někdo není pachatelem jednoho z trestných činů, za které byl odsouzen, avšak protože se dopustil činu jiného, tak se rozhodnutí ponechává v platnosti. Příklad stěžovatele, kdy ve správním řízení ve věci jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu obstál jeden z důvodů pro zamítnutí žádosti, nelze se stěžovatelem uváděnou trestní věcí vůbec srovnávat.

[26.] V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel namítá, že ani v řízení před správními orgány ani v řízení soudním nebyl prakticky řešen zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele vydáním napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dle stěžovatele v podstatě pouze konstatuje přiměřenost a odvolací orgán otázku přiměřenosti vztahuje k nezájmu stěžovatele o jeho potomka. Správní orgán však nemůže posoudit pouze jeden aspekt života cizince a na jeho základě rozhodnout o tom, že rozhodnutí ve vztahu k jeho osobě nebude nepřiměřené. Stěžovatel argumentuje, že ačkoliv v době rozhodování správních orgánů nebylo v platnosti ustanovení § 174a, které přesně vymezuje regulativy, které je správní orgán povinen posuzovat, při zvažování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, je nepochybné, že jej lze i přesto považovat za vodítko pro posouzení této otázky v daném případě. Pokud byl posouzen čistě vztah stěžovatele k jeho synovi, a nikoliv jeho další vazby na území, lze konstatovat, že takové posouzení není dostatečné k zodpovězení otázky přiměřenosti daného rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění. Napadená rozhodnutí je pak nutno označit za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a stejně tak je nutno nahlížet na rozhodnutí soudu, který potvrdil zákonnost takového postupu.

[27.] Výše uvedenou námitkou brojí stěžovatel především proti pochybení správních orgánů ve správních řízeních, které však v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného nevznesl. Dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Kasační stížnost je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Stěžovatel nyní vznesenou námitku neuplatnil v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného a dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. se tak jedná o nepřípustnou kasační námitku, která se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

V. Závěr

[28.] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[29.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu